

LILY

Als ik een keuze
had gehad,
had ik haar als
mijn echte moeder
uitgekozen"

Tineke van Dijken ving de ernstig getraumatiseerde Lily op na een periode van verwaarlozing en mishandeling. Dat ze zich geen betere moeder had kunnen wensen, toonde ze door haar achternaam aan te nemen.

Lily Monori van Dijken (41) is schrijfster, docent en eigenares van een schoonheidssalon in het UMC, moeder **Tineke van Dijken (76)** werkte in de pleegzorg.

Lily: "Aan de term 'pleegmoeder' of 'pleegzus' doen we thuis niet. Het zijn mijn ouders en mijn broer en zus, zij zijn mijn wereld. Mijn ouders en broer en zus hebben blauwe ogen, blond en donkerder haar. Ik ben precies het tegenovergestelde met zwart kroeshaar en donkerbruine ogen. Maar een bloedband of dezelfde huidskleur is niet nodig om familie te zijn. Ik heb zelfs op mijn vijftiengste mijn achternaam laten veranderen, zodat we allemaal hetzelfde heten."

"Op mijn vijfde kwam ik als getraumatiseerd meisje terecht bij de familie Van Dijken, na een lange periode van verwaarlozing en mishandelingen. Als vierjarige ben ik al eens van huis weggelopen. Ik ben nu bezig mijn autobiografie te schrijven en daardoor herbeleef ik veel van de verschrikkingen uit mijn prille jeugd die ik liever zou vergeten. Via een crisisteam werd een pleeggezin voor me gezocht. Toen mijn biologische moeder me langsbracht voor een eerste kennismakingsgesprek, zag ze dat het daar goed was en ze liet me direct achter, zonder kleding of persoonlijke spullen. Ik werd met open armen ontvangen en voelde me er meteen thuis. Ik kwam vanuit een donker gat terecht in een gezin waar de zon scheen. Ik kreeg liefde, iets wat ik niet eerder had gehad. Mijn broer Erik-Jan en zus Nynke gingen met me wandelen en spelen. Mijn ouders openden hun hart voor mij."

LILY: "Ze gaf haar baan op om het eerste jaar bij mij te kunnen blijven"

"Wat ik vooral zo ontzettend lief vind van mijn moeder, is dat ze haar baan opgaf om het eerste jaar bij mij te blijven. Vanwege een ontwikkelings- en taalachterstand kon ik niet direct naar de kleuterschool. Mijn moeder las veel boekjes met me, we puzzelden en speelden en in no time had ze alle achterstanden weggevoerd. Er stond een heel team van psychologen en therapeuten om ons heen, maar ik had het meest aan haar. Zij hielp me de maatschappij in te gaan en vrienden te maken op school. In al die jaren heb ik nooit

iets gemerkt van onderscheid. Voor mijn ouders zijn wij drie kinderen allemaal gelijk. Ik heb verder een normale jeugd gehad. Met veel vriendinnen, uitgaan, stappen, gezelligheid. En nu hebben we een typische moeder-dochterband. In de loop der jaren ben ik ook steeds meer op haar gaan lijken. We zijn allebei mevrouw Kwek, kunnen goed en veel praten, tot soms felle discussies aan toe. En met kleine irritaties, want mijn moeder is vrolijk, aardig en lief maar bemoeit zich overal mee. Zelfs nu ik op mezelf woon, komt ze hier in huis de spullen anders zetten. Maar ze geeft vooral veel liefde. Ik zei altijd als kind dat ik het zo jammer vond dat ik niet ook uit haar buik was gekomen. Als ik een keuze had gehad, had ik haar als mijn echte moeder uitgekozen. Dankzij haar ben ik de beste versie van mezelf geworden."

TINEKE: "Lily kroop bij Jan op schoot en vroeg: 'Ben jij nu mijn papa?'"

Tineke: "Mijn man Jan en ik hadden al Erik-Jan van negen en Nynke van zeven en wilden graag een derde kind. Dat hoefde niet per se van onszelf te zijn, we wilden een kind in nood helpen. Na een cursus voor pleegouders schreven we ons in voor pleegzorg. Vooraf werden we gewaarschuwd dat we ons vooral niet mochten hechten, het kind zou na verloop van tijd weer teruggaan naar de biologische ouders. Toen heb ik direct gezegd: 'Ik doe het op mijn manier. Als ik me niet mag hechten, kan ik geen kind opvoeden.' Op een dag stapte er een fragiel meisje de kamer binnen en ze is nooit meer weggegaan. Nadat haar moeder haar plotseling achterliet, kroop ze bij Jan op schoot en vroeg: 'Ben jij nu mijn papa?' Waarop Jan antwoordde: 'Als jij dat wil.' En zo is het gegaan. Wij waren haar ouders, zij ons kind en dat is gebleven. De eerste weken had ze moeite zich te houden aan onze regels, ze was geen structuur gewend en luisterde moeilijk. Maar door veel liefde en aandacht ging ze bloeien en groeide ze uit tot de krachtige, sterke vrouw die ze nu is. Ik wil hiervoor geen credits hebben, ik heb gewoon gedaan wat ik als moeder moest doen. Voor mij voelt ze niet anders, maar gewoon als een van mijn drie kinderen."